

— tytułem żądania głównego, uwzględnienie w całości i bez żadnych wyjątków żądań zawartych w skardze wniesionej w pierwszej instancji oraz nakazanie stronie pozwanej w pierwszej instancji zwrotu skarżącemu wszystkich kosztów i wynagrodzeń zapłaconych przez niego w związku ze sprawą we wszystkich instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone postanowienie jest niezgodne z prawem w szczególności z następujących powodów: a) błędne, nieprawidłowe i nieracjonalne rozumienie i stosowanie zasad prawa dotyczących odpowiedzialności deliktowej oraz nieuzasadnione i nielogiczne odejście od orzecznictwa Unii Europejskiej w tym zakresie; b) całkowity brak uzasadnienia, oczywisty błąd w ocenie, zignorowanie i wypaczenie okoliczności faktycznych, myląca, niepełna i błędna ocena dowodów przedstawionych przez skarżącego, naruszenie obowiązku *clare loqui*, niespójność, apodyktyczność, arbitralność, nieracjonalność i brak zasadności; c) brak orzeczenia Sądu w przedmiocie fundamentalnych aspektów sporu i nieprzeprowadzenia jakiegokolwiek dochodzenia; d) uchylenie się od spoczywającego na sądzie obowiązku oparcia swych stwierdzeń, w tym w zakresie oceny dowodów, na zasadach doświadczenia i zdrowego rozsądku; e) błędne, nieprawidłowe i nieracjonalne rozumienie i stosowanie zasad prawa dotyczących dowodzenia i ciężaru dowodu przed sądem.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 lipca 2010 r. w sprawie T-570/08 Deutsche Post AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2010 r. przez Deutsche Post AG

(Sprawa C-463/10 P)

(2010/C 328/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Deutsche Post AG (przedstawiciele: J. Sedemund i T. Lübbig, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- 1) uchylenie w całości postanowienia Sądu (pierwsza izba) z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie T-570/08;
- 2) oddalenie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję przed Sądem;
- 3) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 października 2008 r. w sprawie „nakazu udzielenia informacji” na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia

(WE) nr 659/1999 w postępowaniu „Pomoc państwa C 36/2007 — Niemcy; pomoc państwa na rzecz Deutsche Post AG”;

— obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest postanowienie Sądu, którym odrzucił jako niedopuszczalną skargę wnoszącej odwołanie na skierowany do Republiki Federalnej Niemiec nakaz udzielenia informacji Komisji z dnia 30 października 2008 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa na rzecz wnoszącej odwołanie.

W niniejszym odwołaniu zasadniczą kwestią jest to, czy i w jakich warunkach zaskarżalna jest decyzja Komisji w sprawie udzielenia informacji na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Zdaniem wnoszącej odwołanie skarga na decyzję nakazującą udzielenie informacji, którymi dysponuje tylko ona, jest dopuszczalna, jeżeli kwestionuje się w niej dotrzymanie przesłanek proceduralnych art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 i konieczność żądanych informacji.

Sąd natomiast zaprzeczył dopuszczalności takiej skargi, opierając się zasadniczo na tym, że decyzja w sprawie udzielenia informacji nie ma skutków prawnych. Chodzi o zwykły środek tymczasowy, który służy jedynie przygotowaniu decyzji ostatecznej.

Wnosząca odwołanie podnosi w nim pięć zarzutów:

- 1) Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym postanowieniu, że decyzja w sprawie udzielenia informacji jako wiążący akt prawny Unii podlega kontroli sądów europejskich. Państwo członkowskie jest bezwzględnie zobowiązane do udzielenia żądanych informacji na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 w związku z art. 288 ust. 4 TFUE i ze względu na zasadę lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE. Ponieważ decyzja ta musi być wykonana przez państwo członkowskie, obowiązek udzielenia informacji przenosi się bezpośrednio na wnoszącą odwołanie, która jest w (wyłącznym) posiadaniu żądanych informacji.
- 2) Sąd nie uwzględnił ponadto, że byłoby sprzeczne z gwarancją ochrony prawnej w prawie Unii, gdyby państwo członkowskie i bezpośrednio zainteresowane przedsiębiorstwo musiały udzielić każdej dowolnej informacji zażądaną przez Komisję na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 i to bez względu na to, czy w ogóle zostały spełnione przesłanki procesowe określone w art. 10 ust. 3 i czy żądane informacje mają jakikolwiek związek z celem postępowania kontrolnego w zakresie danej pomocy państwa.

- 3) Sąd dokonał błędnej wykładni art. 10 ust. 3 i art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia nr 659/1999, nie uwzględniając, że decyzja w sprawie udzielenia informacji wywiera bezpośrednie skutki na pozycję prawną państwa członkowskiego i zainteresowanego przedsiębiorstwa, gdyż art. 13 ust. 1 zdanie trzecie umożliwia Komisji w przypadku niezastosowania się do nakazu udzielenia informacji podjęcie decyzji na podstawie dostępnych informacji. Wynikające z tego ułatwienie dowodu dla Komisji prowadzi do istotnego pogorszenia pozycji procesowej zainteresowanego przedsiębiorstwa, które w celu zachowania swoich praw faktycznie zmuszone jest do udzielenia żądanych informacji.
- 4) Sąd naruszył prawo również z tego powodu, że zaprzeczył skutkom prawnym decyzji w sprawie udzielenia informacji, stwierdzając, że chodzi o zwykły środek tymczasowy, który służy jedynie przygotowaniu decyzji ostatecznej. Sąd nie uwzględnił przy tym, że nie wyklucza to zaskarżalności, jeżeli domniemany środek tymczasowy — jak decyzja na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 — wywiera własne niekorzystne skutki prawne.
- 5) Sąd nie uwzględnił w końcu, że naruszenia prawa popełnione przez Komisję przy podjęciu decyzji w sprawie udzielenia informacji nie mogłyby zostać uwzględnione wystarczająco w ramach skargi na decyzję kończącą postępowanie, w szczególności ponieważ wtedy niemożliwe byłoby powołanie się na niepełny charakter podstawy faktycznej. Do tego tymczasowe zastosowanie się do sprzecznego z prawem nakazu udzielenia informacji może być jednak związane ze znacznym nakładem czasowym i finansowym ze strony zainteresowanego przedsiębiorstwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen (Niemcy) w dniu 28 września 2010 r. — Postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi

(Sprawa C-467/10)

(2010/C 328/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Gießen

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Baris Akyüz

Pytania prejudycjalne

Czy

- a) art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 4 akapit drugi dyrektywy Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (91/439/EWG) ⁽¹⁾
- b) art. 2 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) ⁽²⁾

należy interpretować w ten sposób, że

- 1) zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli uzyskanie uprawnienia do kierowania w państwie wydającym było poprzedzone odmową przyznania uprawnienia do kierowania w państwie przyjmującym, ponieważ nie były spełnione fizyczne i psychologiczne wymogi bezpiecznego prowadzenia pojazdu;
- 2) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli uzyskanie uprawnienia do kierowania w państwie wydającym było poprzedzone odmową przyznania uprawnienia do kierowania w państwie przyjmującym, ponieważ nie były spełnione fizyczne i psychologiczne wymogi bezpiecznego prowadzenia pojazdu oraz na podstawie informacji figurujących w prawie jazdy, innych niespornych informacji pochodzących od państwa wydającego albo na podstawie innych niewątpliwych informacji, w szczególności pochodzących od samego posiadacza prawa jazdy albo innych pewnych informacji pochodzących od państwa przyjmującego, stwierdzono, że zachodzi naruszenie reguły miejsca zamieszkania z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439/EWG lub art. 7 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/126/WE

— jeśli inne niewątpliwe informacje, w szczególności pochodzące od samego posiadacza prawa jazdy albo inne pewne informacje posiadane przez państwo przyjmujące nie wystarczą: czy informacje pochodzą od państwa wydającego w rozumieniu orzecznictwa Trybunału także w sytuacji, gdy nie zostały one przekazane bezpośrednio, lecz pośrednio w formie opartego na tych informacjach komunikatu osób trzecich, w szczególności ambasady państwa przyjmującego w państwie wydającym —

- 3) zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli formalne wymogi uzyskania prawa jazdy w państwie wydającym zostały wprawdzie spełnione, jednak stwierdzono, że pobyt służy wyłącznie uzyskaniu prawa jazdy, a nie żadnemu z innych celów chronionych przez prawo Unii, w szczególności